

{mosimage} **Holnapután tegnapelőtt.**

Roland Emmerichet annyira nem kell bemutatni a filmek szerelmeseinek minden bizonnyal népes táborának. A német direktor valamit tud és nem is akárhogyan. A filmjei szinte kivétel nélkül blockbusterek, olyan kasszarobbantó alkotások, amikre tódul a nép és ez még egy nyalókás kardfogú tigrisnek is egyértelmű kell hogy legyen. Neki köszönhetjük a Csillagkaput, letaroltatta New York városát valami Godzilla nevezetű méretes őshüllővel-azóta is szaladnak szanaszét a tengeralattjárók e név hallatára-, jöttek orrba-szájba, de leginkább városméretű úrjárgányaikkal a gonosz földönkívüliek és még Mel Gibson is írtó pipa lett. Majd amikor elfogytak a raktárból az atombombák, ősgyíkunk meg jobblétre szenderült, az alieneket pedig totálisan kiütötte egy vírus, maradékként jöhettek az időjárás elemek. Ránk is tört a jégkorszak, no ma még nem, majd Holnapután, de zimankóból, tornádóból és mindenféle természeti csapásból rögtön képbe is kerültünk. Arról meg nem is beszélve, hogy megtudhattuk, egy jóféle whiskytól még a generátor is eldübörögne, ha volnánk olyan bolondok és beletankolnánk. Emmerich tehát bolygónk szétrombolásának avatott szakértője-van egy olyan érzésem, hogy tejelhetnek neki az építési vállalkozók is-, a látványelemek használatának professzora, s aki mellett még egy Spielberg is kezdő marslakónak tűnhet.

{mosimage} Mivel már Földünket egynéhányszor elporolta, és összedőltek bolygónk városai is, Emmerich elővette fejből egy régen dédelgetett tervét, és legújabb filmjében az emberiség hajnalára kalauzol el bennünket, egészen pontosan tízezer évvel időszámításunk előttre. Ez volt a mammutok kora, a kardfogú tigrisek kánaánja, és még piramisokat is építgettek olyan emberek, akik állítólag Atlantisz leszármazottjai, s akiknél a munkanélküli bizonyára hiányszakma lehet, vagy kedvenc mozijuk az Apocalyptó, mert onnan koppintva, ám annál derekasabban szedegetik össze a környező törzsek polgárait. Begyűjtéseik során keverednek el a yagahl törzs hóval rendesen betérített élőhelyére is. A yagahlók egyébként békés népségnek látszanak, napjaikat kitölti a mammutok lesésének és vadászatának vidám feladata, központi problémájuk pedig, hogy ki a bánat is hurcoláshassa a fehér lándzsát. Vakító fogpaszta fogazatuk, raszta frizurájuk alapján bármelyik reggae zenekarba beférnének. A kiejtésük pedig feltűnően hasonlít az angolra, ami kicsit hiteltelenné teszi az egészet. S ha már az előbb feleltem Mel Gibsont és az Apocalyptót, ott Jaguár Mancs és társai legalább ősi nyelven vertyognak.

A film történetét pedig három szóval is el lehet intézni: szerelem, kiszabadítás, és összefogás. D'Leh és a kékszemű lány sztorija felvonultat mindent, ami egy vérbeli kalandfilmtől elvárható. A látvány most is a helyén van, bár egy jégkorszakhoz képest szolidnak mondható. A történet főszereplői szimpatikus figurák, mint ahogy a gonoszokat is szívből tőkön tudnám rúgni. Az egyébként nyilvánvaló történelmi, földtörténelmi mellényúlásokról már egypáran leszedték a keresztvizet, én meg nem szeretnék ezekkel felválni, mert ezzel még egy ötödikes is tisztában van. De alapvetően nem is érdekel a dolog, hiszen szórakozni akarok, és abban az I.E. 10000 maximálisat nyújt. Picit viszont zavarnak a hegyvidéki túrázások, a jövések-menések, mert óhatatlanul Peter Jackson remekművei jutnak róla eszembe. A mammutok is mintha precízen megtervezett alakzatokban masíroznának és rebbengetnének

i.e 10000

Írta: yoda70

2008. május 05. hétfő, 23:08 - Módosítás: 2008. december 16. kedd, 20:34

szanaszét.A főszereplők pedig olyanok,amilyenek,de fiatalok,és a szerelmük majdnem halálosan komoly,úgyhogy a film végére telebőmböltem egy csomag papírzsepuszt.

Roland Emmerichben tehát megint nem csalódtam.Kisújjból hozta a kötelezőt,ami lehet hogy nekem kevés,viszont másnak még sok is.Röviden az I.E.10000 nem más,mint Apocalypto light,avagy körítés egy marék vetőmaghoz.

yoda70

[Joomla SEF URLs by Artio](#)